

ikke danne sig noget absolut Støn over, hvorvidt man i det hele vil komme til at gaa med Tilflugt fra Statskassens Side; men sikkert er det, at naar vi sige et Tilskud af 1½ Million aarlig i Løbet af 14 Aar — saalænge vil det kunne være, inden Anlægene ere tilvejebragte, idet der løber 4 Aar efter Koncessionens Meddelelse, og den kan gives til 1904 — saa vil Statstilskudet komme til at udgøre en Sum af 17½ Mill. Kr. Det betragter jeg for at være høvet over enhver Tvivl, at det vil være aldeles rigeligt til disse Anlæg, ja, endog saa rigeligt, at der kan være Tale om at supplere dette med nogle andre Forslag, som maatte vise sig mere gennemførlige end nogle af dem, som allerede staa opførte paa Forslaget. Jeg tror derfor, at vi i og for sig have regnet meget rundeligt med den Sum. Jeg vil indrømme, at der maatte kan være enkelte Finansaar, hvor Behøvet kunde strække sig videre, men jeg tror, det er meget sundt, at der er en fornøden Anledning til, at disse Spørgsmaal kunne ret successivt komme frem. At saa dem hunket sammen altfor stærkt er ikke godt. Der er jo allerede taget en vis Reservation i den Henseende, idet man, som det ærede Ordsfører fremhævede, og som man kan læse sig til i Loven, foreslaar, at det meste, der kan være Tale om i et enkelt Finansaar, er 4 af de nævnte Baner, fordelt paa Verne og Halvøen. Men ogsaa denne Begrænsning til 1¼ Million fra Statens Side — det vil altsaa sige Anlægs Udførelse for 2½ Mill. Kr. aarlig — vil sikkert efter vore øvrige Arbejdsforhold og de givne Betingelser være et saa stort Stykke Arbejde, saa at vi næppe skulde vente os — naar vi huske paa, at vi samtidig dermed have andre Statsbaneanlæg — at drive det videre i den Henseende. Man kan saa sige: Naar vi nu staae de 1¼ Mill. Kr. af Statskassen, saa bliver det næste Spørgsmaal i den Henseende, om man ogsaa erindrer, at det er et Fremtidsspørgsmaal, men der er ikke nogen, som kan tvivle om, at hvis vor Statskassens indstrænktes til det strengt nødvendige, det, som er i Overensstemmelse med bestaaende Love, saa ville vi al Tid kunne tilvejebringe en saadan Sum som 1¼ Mill. Kr. Disse foreslaas det jo, at vi skulle anvende; men da bliver Spørgsmaalet om at træffe Valget mellem forskellige ekstraordinære Udgifter, enten noget, som man ellers vilde tage paa Finansloven, eller dette. Nu skal jeg ikke blande mig i, hvilket det er det bedste at vælge; men naar Folketinget vil gaa til at bevilge saa betydelige Baneanlæg, som her er Tale om, maa det naturligvis ogsaa tage

Konsekvensen deraf og indrette sine Fordringer i andre Henseender derefter; det vil med andre Ord sige: begrænse sine Krav til Statskassen paa andre ekstraordinære Omraader, hvilket jeg ogsaa absolut tror, er gørligt. Man staaer saa over for Valget mellem det ene og det andet. Nu siger man her paa Forhaand: Vi ville have disse Jærnbaner byggede i den Arrække; ja, saa maa man jo indrette sig i andre Henseender saaledes, at man kan fyldestgøre de Fordringer, man paa Forhaand har udtaalt sig til Gunst for. Det gaar her, som det gaar enhver Mand i hans Bedrift; naar han har en vis Kapital at anvende, maa han danne sig et Støn om, hvad han vil benytte den til, til en ny Kostald eller Kvægbesætning. Det bliver jo et Spørgsmaal: men vælger han det ene til en vis given Tid og under visse finansielle Betingelser, kan han ikke samtidig vælge det andet uden at gaa til ganske ekstraordinære Foranstaltninger, som han altsaa maa stønne om, hvorvidt det er værd. Jeg tror derfor, man paa ingen Maade kan falde den Stilling, Mindretallet indtager, for en negativ, en afvisende Stilling. Man vil rimeligvis nok komme til at bruge ret stærke Ord om den; det kan jeg godt forstaa; men jeg tror, det er uberettiget; jeg tror ikke, man kan sige andet, end at den Stilling er mulig. Det kan være, at den ikke er det for Regeringen, fordi den ikke vil det, fordi den har andre Interesser, maasse ogsaa det andet Ting har andre Interesser, som det vil have fyldestgjort; men det kan ikke være afgørende med Hensyn til den Stilling, Folketinget skal indtage til Spørgsmaalet. Jeg skal derfor meget anbefale det høje Ting at tage Hensyn til de Indstillinger, som ere gjorte af Mindretallet og ganske særlig Indstillingen under Nr. 3. Jeg skal dernæst vende mig til nogle mere lokale Spørgsmaal, og da ganske særlig til det Spørgsmaal, som ligger til Forhandling i Endringsforslaget under Nr. 5 i Betænkningen, nemlig Spørgsmaalet om Odsherredsbanen og den ny Affattelse, som hele denne Sag har faaet. Vrede Medlemmer ville erindre, at der har staaet en gammel Strid om den østlige og den vestlige Linie, og jeg antager, at de, som ikke ere interesserede i nogen af dem, ere saa ledte og fede af at høre derom, at det næppe vil være let at fange Drenghd for nogle Betragtninger over det Spørgsmaal. Det skal jeg derfor ogsaa afholde mig fra. Sagen er jo den, at man nu er gaaet til her fra Rigsdagens Side at lade det Spørgsmaal staa fuldstændig aabent. Den ærede Ordsfører fremhævede jo ogsaa, hvad jeg er entig